

Reflexions crítiques sobre el futur de CSQP: què hem vingut a fer al Parlament?

Albano-Dante Fachín

Risc de ruptura a Catalunya Sí Que Es Pot. El nou secretari general de Podem Catalunya, Albano Dante Fachín, anuncia en aquest article a CRÍTIC que proposarà a les bases del partit un debat a fons sobre la situació dins del grup format per Podem, ICV i EUiA al Parlament de Catalunya. Una de les possibilitats seria que els quatre diputats de Podem abandonin el grup de CSQP i vagin al grup mixt. “Traslladaré al Consell Ciutadà de Podem la negativa frontal amb la que ens trobem. Les bases tindran l’última paraula”, anuncia. El dirigent de Podem es mostra molt crític amb Iniciativa per Catalunya i reconeix que “CSQP va néixer amb unes mancances inevitables”. Aquesta és la conclusió d’una extensa carta oberta, on el nou líder de Podem Catalunya explica el procés de ruptura fruit de desavinences profundes sobre el protagonisme dins la coalició, els mecanismes de democràcia interna i la posició sobre els pressupostos de la Generalitat.

*****

Al llarg dels últims dies els mitjans de comunicació han parlat extensament sobre “la crisi de Catalunya Sí Que Es Pot”. Fins ara des de Podem hem fet el que hem estat fent sempre: treballar perquè aquest grup parlamentari sigui una eina útil per a la societat. **Podem ha vingut a qüestionar i no a assumir acríticament la seva presència a les institucions.** Entenem que aquesta lluita és una lluita constant i entenem que aquesta constància és imprescindible per millorar. Per això nosaltres no parlem de “crisis”, ni de “trencaments” ni “d’ultimatums”. Entenem que aquesta lluita és permanent si volem fer eines veritablement democràtiques. Per això, davant els constants rumors, filtracions i titulars catastròfics, al llarg d’aquests dies hem mantingut silenci i ens hem dedicat a treballar perquè CSQP seguís millorant i aprofundint en la seva raó de ser: ser un element d’emancipació i progrés democràtic.

Ara, després d’aquest procés de treball, com a Secretari General de Podem, vull compartir algunes dades i algunes reflexions sobre el que ha passat aquests últims dies, sobre el que passarà els dies que vénen però, sobretot el que hauria de passar en el futur.

CSQP és una coalició electoral feta per partits diversos: Podem, ICV i EUiA. A mi, però, m’agrada veure aquest grup parlamentari com una coalició de “capacitats diverses”. Parlo de la capacitat de la gent d’ICV. Un partit que fa anys que defensa en solitari coses que gairebé ningú més defensava. Això té un valor. **ICV aporta la capacitat de gent, que a molts territoris, no es va rendir a acceptar el món era com ens el volien vendre.** Els conec i molts són referents per a mi. Parlo de la capacitat que aporta la gent d’EUiA. Una gent que, en els anys de la proclamada “fi de la història”, van mantenir un esperit, uns símbols i uns puntals de pensament. Un pensament i uns puntals que avui, són més necessaris que mai per entendre què està passant. I, sobretot, trobar camins de futur. Parlo de la capacitat que aporta la gent de Podem, una organització que ha aconseguit, entre altres coses, cridar a milers i milers de ciutadans d’arreu a organitzar-se per lluitar pels seus drets. Una força que aporta la capacitat d’iniciar un nou cicle, de mirar cap endavant i d’intentar servir a allò que, dempeus, milions reclamàvem a les places del 15M.

Malgrat les nostres diferències, totes aquestes organitzacions i la gent que en formem part, tenim clar que ens uneixen coses molt importants i que sabem que el més intel·ligent, el més eficaç per aconseguir “asaltar los cielos” és posar-se a treballar juntes. Perquè els reptes que

tenim al davant no es poden afrontar sense aportar el millor del que tenim cada un de nosaltres. Tenim una responsabilitat històrica i hem d'estar a l'altura. I aquí està la clau: com ho fem per a què aquestes capacitats, diverses, plurals i complementàries treballin juntes? Aquesta és la pregunta que a Podem ens fem cada dia i, sobretot, aquests dies.

Perquè des de Podem volem aportar el que tenim. **El 15M** és el 15M i que a ningú se li acudeixi apropiarse'n. Però tampoc podem negar que molts dels que estem avui a Podem, fa cinc anys ens vam il·lusionar (a les places i als carrers, a les assemblees i als espais de treball col·lectiu) amb la possibilitat que la política fos una altra cosa. I aquí estem. Allà, a les places o rodejant el Parlament, estàvem dient que "no ens representen" i quan ho dèiem, ho dèiem a uns partits i a un sistema que havia deixat de funcionar. Podíem tenir simpaties per algun partit, per algun dirigent polític, per algun diputat, però ens vam fer conscients que hi havia un "error de sistema 404, reiniciando", deia una pancarta. Al costat hi havia una altra que es preguntava: "Donde está la izquierda?", i es responia: "Al fondo a la derecha". Efectivament, com va dir El Roto: "Los jóvenes salieron a las calles y los partidos envejecieron de repente".

"Si la gent no està prop dels seus partits i no els vigila, les institucions t'absorbeixen"

Els partits estaven a anys llum de la gent. Alguns perquè la seva missió i la seva raó de ser havia estat la defensa dels interessos del poder financer. Altres perquè a poc a poc es van anar allunyant de la gent a la qual havien de representar. "I com va passar això?", ens preguntàvem a les places. Molts van recordar allò de "la moqueta", de com les institucions t'absorbeixen, de com les dinàmiques partidistes i parlamentàries et converteixen en una peça més d'un sistema que no funciona. En altres paraules: els processos de cooptació activa i passiva. Si la gent no està prop dels seus partits, si no els vigila i si no té canals de participació real i directa, al final "la moqueta" fa la seva feina. "No ens representen".

No hem de buscar culpables. Hem de fer una reflexió com a societat. Per exemple: molta gent fa anys que denuncia com **la sanitat d'aquest país s'ha convertit en un niu de corrupció i opacitat**. I això ha passat malgrat haver-hi "esquerres" a les institucions d'aquest país. Llavors què ha passat? Com pot ser, per exemple, que en l'àmbit municipal, durant anys, es teixissin els mecanismes que han convertit el nostre sistema sanitari en un cau de lladres? Com ha passat el **cas Innova de Reus**, on el robatori era generalitzat, malgrat haver "partits d'esquerres" a l'ajuntament? Perquè va haver de ser un únic regidor de la CUP de Reus el que descobrí, al cap de pocs mesos d'estar a l'ajuntament, una trama de tints criminals com la d'Innova, amb milions d'euros desapareguts i posant en perill la salut de la població, quan ICV ha tingut representació durant anys i anys? Què ha fallat? Moltes coses, segurament. Sense dubte ICV i ERC no han fet les coses bé. I sempre he estat molt bel·ligerant. Però, a la vegada, sempre he dit que ni a ICV ni a ERC se'ls podia equiparar a la destrossa sanitària protagonitzada per CiU i el PSC. Però ICV i ERC han tingut processos que no es poden passar per alt i dels quals cal aprendre. Qui no hagi comès errors, que tiri la primera pedra.

Podem, com a organització, segur que cometrà errors, però ara mateix no té un passat i gairebé no ha tingut temps de cometre errors. Això, però, no ha d'impedir construir espais comuns amb forces més antigues. A Podem, a Catalunya i a la resta de l'Estat, hem entès (igual que gran part de la societat) que calia construir eines les més potents i eficaces possibles per fer front als reptes que tenim com a societat. Eines que anessin més enllà de sumes de sigles i de rancors antics i que ens permetessin, des de la pluralitat, el reconeixement mutu i la cerca de punts en comú, mirar endavant i lluitar plegats. Guiats per aquest convenciment, s'han aconseguit coses que -malgrat les dificultats- han estat un èxit. I el més important: que ja estan canviant la vida de la gent. **El govern del canvi a**

Barcelona encapçalat per Ada Colau o les dues victòries a les generals protagonitzades per En Comú Podem són exemples sobre quin és el camí. Però no sempre s'encerta.

“Catalunya Sí Que Es Pot va néixer amb unes mancances que crec que eren inevitables”

CSQP neix amb unes mancances que crec que eren inevitables donades les circumstàncies: un calendari endiablut que obligaven a preses, un context plebiscitari i un Podem Catalunya acabat de néixer, són coses que van donar lloc a una experiència de construcció no tan satisfactòria com les altres dues. No passa res. Estem aprenent, estem intentant fer una cosa summament complexa com és construir eines que no han existit durant dècades. Cal aprendre, cal afinar i cal seguir pensant.

Pel que fa a Podem, després de mesos d'interinitat, Podem ha celebrat un procés intern que ens ha dotat d'una nova direcció política que ens permet seguir fent camí, de manera ferma, treballant amb els cercles, actuant coordinadament per fer de la política una cosa feta per la gent, des de baix i no a despatxos. Creiem que és imprescindible fer visible aquesta manera d'entendre la política al Parlament. I això és el que estem intentant. Aquests dies els mitjans de comunicació han explicat que a CSQP hi ha **una batalla Fachin-Coscu per veure qui surt més a la tele. Però la realitat, com sempre, va molt més enllà.**

M'explico: des de Podem hem fet propostes molt clares de cara a la pròxima etapa de CSQP.

La primera proposta té a veure amb com les diverses organitzacions podem fer arribar la seva veu, el seu to i la seva diversitat. Fins ara això no ha estat possible. Jo mateix ja ho vaig posar sobre la taula fa mesos. Cal que CSQP sigui una finestra oberta a la diversitat que hi ha al grup. No estem parlant de “sortir a la tele” (de fet a mi i a uns quants de Podem, ens fa una mica de mandra!). Estem parlant de riquesa, de matisos. De fer sentir a la nostra societat veus que durant dècades han estat silenciades. Si, aquestes són les lluites de les quals venim moltes de les persones que estem a Podem. Busqueu al vostre municipi, busqueu als parlaments autonòmics d'arreu, busqueu al cercle del vostre poble. Aquesta és la riquesa que creiem que CSQP no pot desaproveitar.

“La veu de CSQP al Parlament hauria de ser coral com la fórmula que fa servir Podem i En Comú al Congrés”

Per això, vam plantejar que per tal d'enriquir i potenciar la veu de CSQP podíem engegar una participació coral als debats importants de país. Una fórmula que fa servir En Comú Podem al Congrés i que CSQP pot replicar en vistes de l'èxit. Tots hem gaudit sentint aquests debats d'investidura a Madrid, on hem pogut escoltar les veus de Pablo, d'Íñigo, de Xavi, de Yolanda... No es tracta de sortir a la tele: es tracta de posar sobre la taula qui som. Podemos Unidos i les confluències són el reflex d'una manera d'entendre l'Estat, amb totes les seves dimensions i tots els seus accents. Quan ens dirigim a aquell Congreso, estem dient, amb claredat, que el “Estado Plurinacional” no és una paraula, que és una realitat que existeix i de la qual aquelles persones, són la veu. En aquest sentit vam proposar una fórmula similar per a CSQP.

En segon lloc, vam proposar que l'**Àngels Martínez Castells fos portaveu de la comissió d'Economia i Finances** i pogués treballar en la fase de pressupostos que s'obrirà de manera imminent. Tenim la sort de comptar a CSQP amb una diputada que és Doctora en Ciències Econòmiques, que durant 32 anys ha impartit classes de Política Econòmica a la Universitat de Barcelona, que és membre del Consell Científic d'ATTAC i que ha dedicat dècades al pensament polític i econòmic. Una persona que, molts anys abans que es parlés de “la troica” i mentre certa

esquerra mirava cap a un altre lloc, ja veia i advertia sobre com Maastricht acabaria en la situació que estem vivint ara. Una economista, feminista i d'esquerres que quan la socialdemocràcia de la Tercera Via aprofundia en el desastre que avui vivim, advertia que les coses no anaven bé, tal com avui estan comprovant en carn pròpia milions de persones. Una economista experta en salut pública que quan "les esquerres" apostaven per models de gestió que avui està fent servir el PP, s'organitzava en temps del Tripartit per advertir que aquell no era el camí. Qualsevol que llegeixi, per exemple, l'informe de la Sindicatura que ens explica que l'Hospital Broggi va tenir un sobrecost de 90 milions d'euros del qual es va beneficiar La Caixa i EMTE (la del 3%), pot comprovar que s'han comès errors.

Creiem que gent com l'Àngels, sigui del partit que sigui, té molt a aportar a la Catalunya d'avui. Creiem que són propostes de sentit comú, que no busquen beneficiar a un partit per sobre d'un altre sinó que tenen com a objectiu seguir construint des de la pluralitat i el treball coordinat i divers. Des de les experiències compartides i des de les diferències. CSQP és un espai de lluita política. CSQP són uns diputats que han arribat allà per la confiança de més de 300.000 persones... Algunes d'aquestes persones hauran votat a ICV. Altres hauran votat a EUiA, altres a Podem i altres ens han votat perquè creuen que la millor manera de defensar les causes justes que tanta i tanta gent defensa al carrer (independentment de les seves sigles), les podíem defensar amb aquest mateix ànim, des del Parlament.

"Lamentablement les nostres demandes han trobat una oposició total i absoluta per part d'ICV"

Lamentablement, però, aquestes propostes de mínims, que creiem que són de sentit comú, han trobat una oposició total i absoluta per part d'ICV. Una oposició que fins i tot desconeix els espais deliberatius i democràtics el grup.

Al llarg d'aquests dies algunes veus deien que "millor no posar aquests debats sobre la taula perquè la premsa ens matxacarà"... Discrepo: el dia que no fem aquests debats, ens haurem matxacat sols. La premsa ens va matxacar el 15M quan van sortir a les places a canviar aquest país per sempre. La premsa ens va matxacar quan denunciàvem des del carrer el saqueig sanitari, la premsa ens matxacava quan lluitàvem contra Bolonya... I malgrat aquest atac, mai van dubtar en què s'havia de fer el que s'havia de fer. No pararem ara. Si la por a què ara "ens matxaqui la premsa" ens ha de convertir en estructures que es mouen en passadissos, que no obren debats, que accepten les lògiques de silenci i imposició que durant dècades han imperat també als espais d'esquerra, ens haurem matxacat nosaltres mateixos. Per això hem plantejat aquest debat i per això ara el plantejo públicament. Perquè aquí és on toca no acceptar. No rendir-se a la lògica de "a veure qui s'atreveix a quedar com el dolent que està en contra de la unitat de les esquerres". Nosaltres no volem que el marc de la "unitat de les esquerres" passi per sobre de la unitat de la gent que creu que les coses no es poden continuar fent com es van fer els últims 30 anys.

I arribats a aquest punt, faré una confessió: **sóc Secretari General de Podem Catalunya, però el meu objectiu com a Secretari General no és aconseguir "quotes" per Podem Catalunya.** Mai veureu a la nova direcció lluitant per quotes o per colar un o dos noms més a una llista electoral. Ara bé: sí que ens veureu lluitant amb totes les nostres energies per no cometre els errors que ens ha portat aquí, ens veureu construint espais d'acció política col·lectiva i plantant-nos, frontalment a una construcció d'espais morts, monocords, personalistes i subjectes a "l'orden y mando" sota el pretext de la sacrosanta unitat de les esquerres. Entre altres coses, perquè ja està demostrat que no funciona.

L'escriptor **Javier Pérez Andújar** explicava en [una entrevista a CRÍTIC](#) l'experiència política del seu pare, al Sant Adrià del Besòs dels 70: "La Transició i la democràcia, l'esquerra política d'aquest país les va fer amb allò que tenien a mà. I allò que tenien a mà era la mà d'obra. La mà d'obra del meu pare i dels seus companys. Va ser, tot plegat, una traïció a la seva generació i a la seva classe. (...) Els aparells dels partits, des de dalt, ja s'encarregaren de deixar-los obsolets. Les elits volien fer la democràcia que tenim ara, la dels interessos, financera, enganyosa. Els amics del meu pare eren 'currantes', gent que venia de fer vagues, que volien una democràcia més directa, més primària, amb menys matisos, però menys venuda. Els tractaren com el que eren: pura mà d'obra. I s'acabaren retirant. Amb cansament, desengany, decepció, amargor".

Ni jo, ni la nova direcció de Podem, ni milers i milers de persones que lluiten a espais diversos i plurals, volem caure en aquest mateix error. El de les elits que fan mítings al matí i a la tarda es reuneixen a despatxos. Per descomptat que cal reunir-se a despatxos, donar-li voltes a les coses, negociar.... però en aquests despatxos s'ha d'anar a defensar el bé comú.

"Un important dirigent d'ICV m'ha dit: 'Has pensat, Albano, que depèn com això no beneficia la teva carrera política'. Segurament té raó"

Un important dirigent d'ICV em deia durant les tenses reunions que hem tingut per tal que CSQP fos un espai plural i útil: "Has pensat, Albano, que depèn com això no beneficia la teva carrera política". Un comentari que sona a: "Si fas 'follons', si ets un 'liante', si apareixes com la veu discordant en la "unitat de les esquerres" la teva "carrera política" es podria veure compromesa. Segurament té raó: si la nova política d'esquerres es construeix oblidant, per exemple, que en aquest país va haver-hi un 15M, poc espai hi haurà per aquell que posi en qüestió els seus funcionaments.

Estic segur que alguns amics del pare de Pérez Andujar sí que han fet carrera política, acceptant la "real politik" del moment. Alguns van prosperar en aquella esquerra que s'anava de dret "al fons a la dreta". Altres van tornar a casa desenganyats i traïts. Però si ho plantejem en termes d'interessos personals (cosa que em sembla la pitjor manera de plantejar el debat polític que tenim sobre la taula) jo personalment, no faré ni una cosa ni l'altra: **no penso prosperar a còpia d'acceptar allò en el que no crec ni penso anar-me a casa amargat. Es pot fer molta política sense estar en llistes, sense ser diputat i sense ser Secretari General.** Segurament la possibilitat de comprometre la "carrera política" pot doblegar moltes voluntats. Però no ho farà amb la meua voluntat ni amb la voluntat de moltíssima gent que no té cap "carrera política" que defensar, que només té les seves mans i la seva esperança de canviar les coses.

"Traslladaré al Consell Ciutadà de Podem la negativa frontal amb la que ens trobem. Les bases tindran l'última paraula"

Per tot això i pel compromís que he adquirit com a Secretari General de Podem Catalunya, des del Consell de Coordinació **hem acordat traslladar al Consell Ciutadà Català la negativa frontal amb la que ens trobem a Catalunya Sí Que Es Pot.** A partir d'aquí, i com sempre fem a Podem, hauran de ser les persones que cada dia fan aquesta organització a peu de carrer les que tinguin l'última paraula sobre els debats de fons.

Reflexió final:

"Fer 'soroll' ara és un desastre per a la construcció del nou subjecte polític". "Ara no és bon moment"... Aquestes coses les hem sentit molt aquests dies, després que la Coordinadora de Podem

Catalunya considerés unànimement que calia posar sobre la taula una millora del funcionament de CSQP així com el debat de fons que se'n desprèn. Ara no toca. Doncs sí que toca. Perquè el que seria un desastre de veritat és construir eines desesmolades abans de començar. El que seria un desastre de veritat és començar a fer (per responsabilitat, per estratègia o per les nostres "carreres polítiques") el que ja s'ha fet i que ha acabat en un desastrós allunyament. No ens podem permetre que d'aquí a cinc anys la gent torni a sortir al carrer a dir "No ens representen"... i que aquesta vegada ens ho estiguin dient a nosaltres.

I cal dir-ho clar: A Podem hem demostrat, arreu de l'Estat, que mai posarem l'interès d'unes sigles per sobre l'interès general. I així seguirà sent. Sabem, tenim claríssim, que tenim al davant un repte enorme i ens deixarem la pell per entendre'ns amb tots aquells que vulguin lluitar per una societat on no paguin els plats trencats sempre els mateixos. Sabem, tenim clar, que per fer-ho no podem prescindir de la capacitat de la gent d'ICV, de la capacitat de la gent d'EUiA... Allà hi serem sempre, amb els braços oberts. Com deia al principi, tothom té coses imprescindibles per aportar. Nosaltres, humilment, creiem que podem aportar alguna cosa que ens permeti no caure en els errors del passat.

Fa pocs dies a Galícia, **Pablo Iglesias** deia davant milers de persones: «El día que dejemos de dar miedo a los corruptos, a los responsables de la desigualdad, a los que se enriquecen a costa del sufrimiento de la gente, ese día seremos uno más y no tendremos ningún sentido como fuerza política». Estic d'acord. I si tornem a cometre els mateixos errors, tornarem a no fer por a ningú. Cal tenir clar que no hem vingut a fer "carrera política". Hem vingut a construir espais democràtics en mans de la gent i cal vigilar molt bé com ho fem. Un senyor que es deia **Gramsci** va dir: "Organitzeu-vos, perquè necessitem tota la força". Doncs en això estem: l'única manera de tenir tota la força és construint eines polítiques fetes per la gent. Si no som capaços de fer-ho, es repetirà la història del pare de l'Andújar i els seus amics. Aquesta vegada no ens ho podem permetre. A Podem treballarem amb tothom que tingui clar que aquesta vegada no ens ho podem permetre.

Albano-Dante Fachin és secretari general de Podem a Catalunya i diputat de Catalunya Sí Que Es Pot